

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/152/2015
Identifikačné číslo spisu: 7013200686
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7013200686.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: C., bytom X., zastúpený advokátkou JUDr. Slavomírou Huszthyovou, Advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Za amfiteátrom 10, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 8, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-84-013/2013 zo dňa 18.03.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.05.2015 č. k. 6S/109/2013-71, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/109/2013-71 zo dňa 21.05.2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred prvostupňovým súdom

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) žalobu zamietol, za použitia ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v konaní, v rámci ktorého sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 18.03.2013 č. KRPZ-KE-VO-84-013/2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu - Personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 477 zo dňa 28.07.2011, ktorým tento ako správny orgán prvého stupňa ustanovil žalobcu podľa § 33 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov do funkcie starší referent - poverený policajt Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - Západ, odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach a toto rozhodnutie potvrdil.

Prvostupňový súd mal za to, že procesné práva žalobcu v konaní neboli porušené, nakoľko mu bola daná možnosť vyjadriť sa k prejednávanej veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa. Žalobcovi bola táto možnosť daná 21.01.2013, kedy mu bola doručená žiadosť, aby sa vyjadril k prejednávanej veci. Dňa

31.01.2013 predložil žalobca svoj návrh na vykonanie dokazovania, ako odpoveď na žiadosť, kde okrem navrhnutých dôkazov uviedol viaceré argumenty na svoju obhajobu. Úlohou správneho orgánu bolo sa s tými skutočnosťami vysporiadať, pričom prvostupňový súd bol názoru, že žalovaný správny orgán to urobil dostatočne. Odôvodnenie rozhodnutia žalovaného obsahuje podľa prvostupňového súdu úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ktorými sa vyrovnával s návrhmi a námietkami žalobcu, ako aj s vyjadreniami a postupoval v súlade s § 91 ods. 2 zákona a v súlade s nariadením ministra vnútra SR č. 17/2008 v znení neskorších predpisov o vybraných platových náležitostiach príslušníkov PZ, prikazovaní služby nad základnú časť služby v týždni a v dôsledku čoho postupoval v súlade s právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) zo dňa 27.11.2012 sp. zn. 4Sžo/47/2012.

Odôvodnenie rozhodnutia žalovaného podľa prvostupňového súdu obsahuje úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ktorými sa vyrovnával s návrhmi a námietkami žalobcu, ako aj s jeho vyjadreniami a postupoval v súlade s § 91 ods. 2 zákona a v súlade s nariadením ministra vnútra SR č. 17/2008 v znení neskorších predpisov o vybraných platových náležitostiach príslušníkov Policajného zboru, prikazovaní služby nad základný čas služby v týždni a nariaďovaní služobnej povinnosti príslušníkov Policajného zboru, v dôsledku čoho postupoval v súlade s právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.11.2012 sp. zn. 4Sžo/47/2012.

Prvostupňový súd uviedol, že pokiaľ žalobca opakovane namietal, že žalovaný neprerokoval príplatok s príslušným odborovým orgánom, tak túto námietku vyriešil NS SR v skoršom citovanom rozsudku s tým záverom, že ju považoval za nedôvodnú.

Pokiaľ ide o žalobcom namietaný chýbajúci výrok týkajúci sa osobného príplatku, tak aj túto námietku žalobcu vyriešil právnym názorom jednoznačne NS SR v citovanom rozsudku z 27.11.2012. Preto prvostupňový súd rešpektujúc právnym názorom NS SR musel považovať túto námietku žalobcu za nedôvodnú.

Prvostupňový súd bol názoru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vysporiadal a ktoré by mohli spochybniť správnymi orgánmi zistený skutkový stav do takej miery, že by bol daný dôvod na postup súdu podľa § 250i ods. 1 veta druhá OSP.

Preto súd po vyhodnotení dôkazov dospel k právnemu záveru totožnému so závermi správneho orgánu a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolyvanie žalobcu

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí so závermi prvostupňového súdu, nakoľko tieto nekorešponujú s právnym názorom vysloveným v rozsudku NS SR sp. zn. 4Sžo/47/2012 zo dňa 27.11.2012.

Žalobca v prvom rade vytýkal, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí zmenil dôvod svojho potvrdzujúceho rozhodnutia (údajný nedostatok finančných prostriedkov na osobné príplatky policajtov) bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k uvedenej právnej otázke.

Žalobca uviedol, že na priznanie osobného príplatku mal žalovaný prostriedky, pretože z listinných dôkazov, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, iný záver nevyplýva. Rozpis záväzných ukazovateľov rozpočtovej kapitoly Ministerstva vnútra SR zo dňa 31.01.2011 obsahuje iba žiadosť, nie záväzný ukazovateľ nerealizovať úpravy osobných príplatkov, ktoré zakladajú nárok na zvýšené čerpanie platových prostriedkov v roku 2011. Zdôraznil, že určené záväzné ukazovatele obsiahnuté v tomto

prípise sa vôbec netýkajú prijímania opatrení v oblasti osobných príplatkov.

Žalobca sa preto domnieval, že žalovaný pri svojom rozhodnutí o osobnom príplatku žalobcu nepostupoval správne, keď aplikoval ust. čl. 6 ods. 7 nariadenia ministra.

Žalobca tvrdil, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď konštatoval, že žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k prejednávanej veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa, a to dňa 21.01.2013, keď mu bola doručená žiadosť, aby sa vyjadril k veci samej. Až do rozhodnutia žalovaného nebol žalobca oboznámený s doplnením dokazovania o stanoviská MV SR zo dňa 31.01.2011 a zo dňa 11.02.2013, ako aj s inými dôkazmi obstaranými žalovaným. Prípisom zo dňa 21.01.2013 žalovaný požiadal žalobcu o vyjadrenie, či navrhuje nové dôkazy, resp. podklady, ktoré by mali byť predmetom posúdenia v rámci správneho konania. Týmto prípisom, ani žiadnym iným úkonom ale žalovaný neupovedomil žalobcu o vlastnom doplnení dokazovania, ktoré malo vplyv na zmenu dôvodu potvrdzujúceho rozhodnutia a ku ktorému nemal žalobca možnosť sa vyjadriť. Žalobca teda namietal v odvolaní aj porušenie procesných podmienok účastníka konania a jeho práv.

Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na nesprávnu interpretáciu ust. § 91 ods. 2 zákona o štátnej službe, keď pre účely nepriznania osobného príplatku považovali za rozhodnú iba časť služobného hodnotenia žalobcu a skutočnosti týkajúce sa odbornosti, osobných schopností, výsledkov práce a doterajšej praxe vyhodnotili ako „irelevantné“.

V rozpore s výkladom ust. § 91 ods. 2 zákona o štátnej službe, vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.11.2012 sp. zn. 4Sžo/47/2012, tak nebola zohľadnená odborná stránka práce žalobcu, osobné schopnosti žalobcu a výsledky jeho doterajšej práce a praxe.

Žalobca na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd SR v súlade s § 220 OSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Žalovaný vo vyjadrení, ktoré prvostupňovému súdu doručil dňa 30.07.2015, uviedol, že pri svojom opätovnom rozhodovaní o odvolaní žalobcu rešpektoval právny názor NS SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 4Sžo/47/2012 zo dňa 27.11.2012 a vychádzal s ust. § 91 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z.

V rámci tohto konania o odvolaní žalobcu bolo predmetom posúdenia plnenie služobných úloh žalobcu s dôrazom na charakter a úroveň ich plnenia v rámci všeobecných zásad priznávania osobného príplatku. V záujme náležitého zistenia skutočného stavu veci druhostupňový orgán preskúmal a objasnil finančné možnosti Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach na priznanie osobného príplatku v čase ustanovenia odvolateľa do funkcie.

Žalovaný si v konaní zadovážil skutočnosti umožňujúce objektívne predmetnú vec posúdiť a rozhodnúť, pričom vychádzal najmä s platného služobného hodnotenia odvolateľa zo dňa 24.09.2008, jeho osobného spisu, vyjadrenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach k otázke finančných prostriedkov.

Žalovaný sa v rámci odvolacieho konania zamerával aj na oblasť posúdenia finančných možností prvostupňového orgánu realizovať priznanie osobného príplatku žalobcovi pri jeho ustanovení do funkcie. Z vyjadrenia predloženého prvostupňovým orgánom Okresné riaditeľstvo PZ v Košiciach v čase rozhodovania o ustanovení odvolateľa do funkcie nemalo voľné finančné prostriedky na osobné príplatky policajtov.

Vzhľadom na vyššie uvedené podľa žalovaného neobstojí námietka žalobcu, že v napadnutom rozhodnutí

zmenil dôvod svojho potvrdzujúceho rozhodnutia na údajný nedostatok finančných prostriedkov, nakoľko v tomto prípade sa nejednalo o „zmenu dôvodu“, ale len o rozšírenie nosnej argumentácie žalovaného pri zdôvodňovaní svojho rozhodnutia. Žalovaný si pred vydaním napadnutého rozhodnutia len zabezpečil podporný dôkaz, a to stanovisko Centra podpory Košice Ministerstva vnútra SR, oddelenie miezd a platov zo dňa 11.02.2013 na podporu svojich tvrdení.

Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, podľa ktorej prvostupňový súd v napadnutom rozsudku dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď konštatoval, že žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k prejednávanej veci.

Listom zo dňa 21.01.2013 žalovaný v súlade s § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe požiadal žalobcu o navrhnutie nových dôkazov a podkladov, ktoré by mali byť predmetom posúdenia v rámci tohto konania. Žalobcov návrh zo dňa 21.01.2013 na vykonanie dokazovania v konaní o odvolaní proti personálnemu rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. 477 zo dňa 28.07.2011 bol žalovanému doručený 31.01.2013 a v ňom žalobca konkrétne navrhol, aby odvolací správny orgán pre účely zistenia jeho odbornej stránky práce policajta, osobných schopností a výsledkov jeho práce, a to vzhľadom na doterajšiu prax u polície vykonal dôkazy, a to vyžiadanie služobného hodnotenia z jeho osobného spisu policajta, vyžiadanie priebežného hodnotenia vykonaného nadriadeným za obdobie 01.01.2011 do 31.03.2011, od 01.04.2011 do 30.06.2011 od Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, vyžiadanie prehľadu o výške osobného príplatku od jeho prijatia do polície až do vydania napadnutého rozhodnutia.

Žalovaný opätovne zdôraznil, že v konaní vychádzal z dikcie ust. § 91 ods. 2 zákona o štátnej službe, v rámci ktorého bolo predmetom posúdenia plnenie služobných úloh odvolateľom s dôrazom na charakter a úroveň ich plnenia v zmysle všeobecných zásad priznávania osobného príplatku, pričom vychádzal z platného služobného hodnotenia odvolateľa.

Žalovaný poukázal na to, že žalobca v odvolaní účelovo poukazuje iba na časť vysloveného názoru najvyššieho súdu, nakoľko tento bol vyjadrený v kontexte vysloveného nesúhlasu s tvrdením žalovaného v predchádzajúcom konaní ohľadom neuplatňovania všeobecných zásad priznávania osobného príplatku z dôvodu existencie nového interného predpisu upravujúceho postup pri nariadení ministra vnútra SR č. 96/2011 o hodnotiacom systéme v Policajnom zbore a o doplnení niektorých interných aktov riadenia upravujúcich priznanie, resp. odnímanie osobných príplatkov.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby postupoval podľa § 219 ods. 1 OSP a potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

IV.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/108/2013 zo dňa 21.05.2015, ktorým postupom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

Podľa § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy (t. j. druhej hlavy piatej časti sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia postupu.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Podľa § 250j ods. 1 OSP, ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len „v medziach žaloby“) dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietá.

V zmysle citovaného ustanovenia § 250j ods. 1 OSP príslušný súd rozhodne vo veci samej tak, že žalobu zamietne, ak zistí, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Záver o súlade postupu a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom sa týka rozsahu a dôvodov, pre ktoré bola žaloba podaná.

Procesnému právu účastníka konania vznášať v žalobe námietky nezákonnosti voči postupu a rozhodnutiu správneho orgánu zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov - podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) OSP - ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“; porov. II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho verdiktu, ktoré je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 OSP).

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

S poukazom na obsah žaloby bol prvostupňový súd povinný zaujať stanovisko aj k žalobným námietkam, že žalovaný:

- rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu
- rozhodnutie, ktoré vydal v odvolacom konaní oprel o úplne iný dôvod, čím odňal žalobcovi možnosť podať riadny opravný prostriedok, keďže o zmene dôvodu rozhodnutia sa žalobca dozvedel až z textu odvolacieho rozhodnutia a nebol s ním oboznámený v priebehu administratívneho konania,
- nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu.

Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd na uvedené námietky nereagoval vôbec, pričom s námietkou žalobcu týkajúcou sa porušenia procesných zásad sa tiež nevysporiadal dostatočným spôsobom.

Pokiaľ teda v posudzovanej veci krajský súd nepreskúmal dostatočným spôsobom všetky žalobcove námietky, podľa názoru odvolacieho súdu postupoval nedôsledne, čím postihol napadnutý rozsudok znakom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom, pričom uvedeným postupom bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj zásada spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd SR už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03).

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových súdnych rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa, vrátane odôvodňovania rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu opätovne posúdiť žalobu žalobcu a po dôslednom preskúmaní žalobcom uplatnených námietok znovu o jeho žalobe rozhodnúť a následne svoje rozhodnutie v spojitosti s odvolacími námietkami aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP postupoval podľa ustanovení OSP, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.